

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci žalobce **GTL, spol. s r. o.**, se sídlem Opletalova 1964/17, Praha 1, zastoupeného JUDr. Mariánem Kováčkem, advokátem, se sídlem Koněvova 54, Praha 3, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 727/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2014, č. j. 11324/14/5000-14306-607102, takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Rekapitulace předchozího řízení a obsah spisu

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k odvolání žalobce v části týkající se bankovního spojení změněno jedenáct rozhodnutí (dodatečných platebních výměrů) Finančního úřadu pro Prahu 1 (dále jen „Finanční úřad“), ze dne 13. 6. 2012, č. j. 339508/12/001514104172; č. j. 339529/12/001514104172; č. j. 339537/12/001514104172; č. j. 339543/12/001514104172; č. j. 339547/12/001514104172; č. j. 339557/12/001514104172; č. j. 339562/12/001514104172; č. j. 339573/12/001514104172; č. j. 339580/12/001514104172; č. j. 339589/12/001514104172; č. j. 339598/12/001514104172, v ostatním zůstaly výroky beze změny. Dále se žalobce domáhal i zrušení všech výše uvedených dodatečných platebních výměrů, kterými byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období měsíce únor až prosinec 2010 celkem ve výši 658 000 Kč a současně předepsáno penále ve výši 131 600 Kč.

Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Žalobce podniká především v oblasti dopravy. Dle rámcové smlouvy o reklamní kampani, uzavřené dne 19. 1. 2010 mezi žalobcem a společností VIASAT SERVICE s.r.o., měly být žalobci dodány reklamní služby - vytvoření reklamní kampaně, která bude následně vysílána na velkoplošných obrazovkách LCD. Na základě zpětného zrušení registrace plátce DPH společnosti VIASAT SERVICE s.r.o. ke dni 29. 7. 2009 bez náhrady byla u žalobce dne 9. 11. 2011 zahájena Finančním úřadem kontrola DPH k prokázání skutečností a oprávněnosti odpočtu daně z vystavených faktur společností VIASAT SERVICE s.r.o. Důvodem pro zpětné zrušení registrace u společnosti VIASAT SERVICE s.r.o. měla být skutečnost, že společnost nebyla registrována v souladu se zákonem (registrace byla provedena na základě plné moci, která však nebyla podepsána oprávněnou osobou).

Dne 7. 6. 2012 byla s žalobcem projednána zpráva o daňové kontrole, přičemž dle Finančního úřadu faktury vystavené společností VIASAT SERVICE s.r.o. nebyly daňovými doklady ve smyslu § 26 a § 28 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), neboť tato společnost nebyla s ohledem na výše uvedené v roce 2010 registrována jako plátce DPH. Uplatněním nároku na odpočet daně z faktur porušil žalobce § 73 ZDPH – *nesplnění podmínky* pro uplatnění nároku (přijatý daňový doklad nevystavil plátce). Dále Finanční úřad konstatoval, že žalobce neprokázal *oprávněnost* uplatněného nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění (reklamních služeb) od společnosti VIASAT SERVICE s.r.o. Dle Finančního úřadu došlo proto ze strany žalobce k porušení § 72 a § 73 ZDPH. Finanční úřad rovněž konstatoval, že *žalobce neprokázal* (§ 92 daňového řádu), že fakticky přijal zdanitelné plnění a že toto plnění použil pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Finanční úřad k těmto závěrům došel zejména na základě podkladů poskytnutých mu příslušným správcem daně v rámci dožádání - jednalo se především o protokoly o ústním jednání s J. N., domnělým jednatelem společnosti VIASAT SERVICE s.r.o. Z těchto mělo vyplynout, že za společnost VIASAT SERVICE s.r.o. ve skutečnosti jednala při uzavírání obchodních případů neznámá osoba, která nebyla oprávněna k jednání. Nikoli tedy J. N., který, byť formálně zapsaný jako jednatel společnosti VIASAT SERVICE s.r.o., neměl nikdy žádné písemnosti za společnost VIASAT SERVICE s.r.o. podepsat. Následně Finanční úřad výše uvedenými platebními výměry žalobci doměřil DPH a současně rozhodl o povinnosti uhradit penále, přičemž vycházel z toho, že společnost VIASAT SERVICE s.r.o., jakožto dodavatel, nebyla v době vystavení faktur plátcem DPH, když jí tato registrace byla zrušena zpětně bez náhrady.

Proti výměrům žalobce podal odvolání, ve kterém namítal neprovedení vlastního dokazování a nedostatečné zjištění skutkového stavu - neprovedení svědeckých výpovědí přímo Finančním úřadem. Konkrétně se jednalo o výpověď J. P., zaměstnance společnosti VIASAT SERVICE s.r.o., který měl na základě plné moci komunikovat s osobou jednající za žalobce, dále výpověď M. S., zástupce společnosti AWISO s.r.o., která měla VIASAT SERVICE s.r.o. „přeprodávat“ poskytnutí vysílacího času na velkoplošných obrazovkách LCD, a výpověď J. N., domnělého jednatele společnosti VIASAT SERVICE s.r.o., která měla dodat samotné reklamní služby. Finanční úřad proto v rámci doplnění odvolacího řízení provedl výslech J. P. a M. S. ohledně jejich činnosti, poskytnutí plnění a vztahů mezi společnostmi, a to za přítomnosti jednatele žalobce a poté spisový materiál postoupil žalovanému, který po jeho posouzení dále uložil Finančnímu úřadu provést i výslech J. N. Tento se dostavil k výpovědi spolu se svým opatrovníkem, který mu byl ustanoven z důvodu jeho omezení ve způsobilosti (mentální porucha, neléčitelná, trvalá) a mimo jiné uvedl, že nevěděl, že je jednatelem společnosti VIASAT SERVICE s.r.o., žádné plné moci ani jiné písemnosti v této souvislosti nepodepisoval. Osobu, které měl údajně udělit plnou moc, zná z parku, kde zametal. Výpovědi se za žalobce zúčastnil jeho jednatel, který v jejím průběhu kladl otázky.

Žalovaný v odvolacím řízení v rámci svých výzev seznámil žalobce s tím, že má za to, že důvodem doměření daně není skutečnost, že faktury nejsou daňovými doklady, má však za neprokázané, že zdanitelná plnění uvedená na daňových dokladech byla uskutečněna *deklarovaným dodavatelem a v rozsahu v nich uvedeném* dle rámcové smlouvy o reklamní kampani. Žalovaný se zabýval tím, zda je jednání zasaženo podvodem a zda žalobce mohl, resp. měl vědět, že je součástí podvodného jednání, čímž mělo dojít k přenesení důkazního břemene ze správce daně na žalobce. Žalovaný v této souvislosti uvedl a popsal jednotlivé objektivní skutečnosti, které mají dle jeho názoru svědčit o tom, že došlo k podvodnému jednání, resp. že obchodní vztah mezi žalobcem a společností VIASAT SERVICE s.r.o. probíhal za podmínek v obchodní praxi krajně neobvyklých, nelogických, a v jejich souhrnu by byla vyloučena možnost nedbalosti, neznalosti, náhody či chybného rozhodnutí, tedy že obchodní transakce jsou zasaženy podvodem. Poté se žalovaný vyjadřoval k jednotlivým námitkám žalobce, které se týkaly postupu správce daně, hodnocení důkazních prostředků, nepřezkoumatelnosti rozhodnutí a dokazování. Žalovaný usoudil, že zjištěné objektivní skutečnosti zpochybňují, že fakturovaná plnění byla skutečně poskytnuta společností VIASAT SERVICE s.r.o.

Konkrétně se jednalo o tyto skutečnosti: 1) zrušení registrace společnosti VIASAT SERVICE s.r.o. - plná moc k registraci nebyla jednatelem udělena; 2) jednání další osoby za společnost VIASAT SERVICE s.r.o. s žalobcem - plná moc nebyla jednatelem k tomuto udělena; 3) rámcová smlouva o reklamní kampani a daňové doklady nebyly podepsány jednatelem; 4) bankovní účet společnosti VIASAT SERVICE s.r.o. nezřídil jednatel; 5) úhrady na tento bankovní účet přeposílány na účet jiné společnosti; 6) žalobce uzavřel smlouvu o reklamní kampani se společností VIASAT SERVICE s.r.o., kterou neznal, s jednatelem se nikdy nesetkal, mimo běžnou obchodní praxi si však vyžádal její plnou moc k zastupování při registraci k DPH; 7) narušení principu daňové neutrality – jednatel popřel podepisování daňových příznání k DPH společnosti VIASAT SERVICE s.r.o., nedošlo k odvedení daně; 8) při výsledku jednatele byl přítomen opatrovník z důvodu jeho omezení ve způsobilosti od roku 2012 - mentální porucha, neléčitelná, trvalá; 9) rozpory ve výpovědích jednatele a osoby, která měla na základě domnělého zmocnění jednat při uzavírání rámcové smlouvy; 10) jednatel společnosti VIASAT SERVICE s.r.o. nezná svědkyni, která měla obstarat poskytnutí reklamního prostoru a odvysílat reklamní spoty; 11) fungování společnosti VIASAT SERVICE s.r.o.; 12) osoba domněle zmocněná k registraci k DPH je bývalým advokátem vyškrtnutým ze seznamu, žalobce si však po získání plné moci k této osobě žádné informace o ní nezjišťoval, a to ani u jednatele společnosti, ani z veřejných zdrojů; 13) DVD s reklamou jsou téměř identická; 14) žalobce se v rámci obchodních vztahů nechoval jako řádný hospodář - jednatele společnosti nikdy neviděl, nejednal s ním, zmocnění další osoby neověřoval.

Žalobce dle žalovaného důkazní břemeno, uložené mu dle daňového řádu, neunesl, neprokázal oprávněnost nároku na odpočet daně, neboť uspokojivě nedoložil, že to byla společnost VIASAT SERVICE s.r.o., která zdanitelná plnění poskytla v deklarovaném rozsahu. Neprokázal, že učinil všechna nezbytná opatření, aby zabránil účasti na daňovém podvodu. Není rovněž jasné, kdo v dané době za společnost VIASAT SERVICE s.r.o. jednal a fakticky ji řídil.

II. Argumentace účastníků

Žalobce namítal, že jak rozhodnutí žalovaného, tak i Finančního úřadu trpí vadami, konkrétně se jedná o:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

- 1) nedostatek podstatné náležitosti rozhodnutí podle § 102 odst. 1 písm. h) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), tj. absence údaje o datu podpisu rozhodnutí – neplatnost, resp. nicotnost rozhodnutí;
- 2) nedostatek podstatné náležitosti rozhodnutí podle § 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu (absence příslušného ustanovení hmotněprávního předpisu, resp. konkrétního znění platného v rozhodný den) – nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost, resp. neplatnost rozhodnutí;
- 3) vady v průběhu daňového řízení – nezákonnost použití důkazů z jiných daňových řízení, neseznámení s důkazy, právo na dvojinstanční projednání věci;
- 4) neunesení, resp. přenesení důkazního břemene v rozporu se zákonem, neprokázání existence objektivních skutečností;
- 5) nezákonnost z důvodu účelovosti a jednostrannosti vedení řízení (nevypořádání se s námitkami);
- 6) nezdůvodnění objektivních skutečností, že žalobce „měl a mohl“ vědět o podvodném jednání.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Podle něj uznávaný elektronický podpis obsahuje i datum, které prokazuje, kdy bylo rozhodnutí podepsáno. Uvedl, že při posuzování skutečností se řídí aktuálním zněním zákona (k době vzniku daňové povinnosti), a s odkazem na judikaturu rovněž odmítl, že by jím používaná formulace „ve znění pozdějších předpisů“ byla v rozporu se zákonem. Poté žalovaný reagoval na jednotlivé námitky stran průběhu řízení, dokazování a existence a prokázání objektivních skutečností, resp. s ohledem na jejich totožnost z předchozího řízení částečně odkazoval na své dřívější písemnosti. Uvedl, že za účasti žalobce zopakoval výsledky osob, přičemž žalobce měl možnost jim klást a také kladl otázky, a dále že žalobce seznámil se skutečnostmi získanými na základě součinnosti. Žalovaný postupoval dle § 115 odst. 1 daňového řádu, když kromě doplnění podkladů a odstranění vad dospěl k totožnému závěru jako Finanční úřad, byť zaujal jiné právní hodnocení. S ohledem na toto hodnocení již není zpochybňováno uskutečnění plnění, nýbrž že žalobce neprokázal, že jej uskutečnil dodavatel a v uvedeném rozsahu. Popírá, že by postupoval účelově, neboť žalobce po celou dobu řádně informoval, jeho kroky nebyly překvapivé ani neodůvodněné. Vyjádřil se i k rozporům ve svědeckých výpovědích, jakož i k dalším námitkám.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce namítl, že elektronický podpis nahrazuje náležitosti uvedené pouze v § 102 odst. 1 písm. g) daňového řádu, datum však představuje samostatnou náležitost. Navíc elektronický podpis na napadeném rozhodnutí není ověřen, když se sám označuje za neověřený. Taktéž při konverzi dle příslušného právního předpisu napadené rozhodnutí postrádá nejen datum, ale i „grafickou značku“ podpisu. Dále uvádí, že obsahové vymezení ustanovení § 72 až § 79 ZDPH bylo v roce 2010 jiné než v roce 2012, přičemž žalovaný má mimo jiné používat výrazy, které zakládají důvodnou pochybnost, jaké znění zákona používá, k čemuž žalobce uvádí některé příklady. Ke konkrétním námitkám se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí pouze obecně. Dále žalobce nesouhlasí, že v rámci obezřetnosti měl zjišťovat skutečnosti ohledně zástupce dodavatele při registraci k DPH, neboť mimo jiné na základě téže skutečnosti byl dodavatel registrován k DPH příslušným správcem daně.

III. Hodnocení soudu

Městský soud v souladu s § 51 soudního řádu správního ve věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci s tímto vyjádřili souhlas. Městský soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), kterým se bude věnovat postupně podle pořadí zmíněného výše.

Ad 1) Podle žalobce neuvedení údaje o datu podpisu rozhodnutí, jakožto základní náležitosti rozhodnutí dle § 102 odst. 1 písm. h) daňového řádu, způsobuje jeho neplatnost, resp. činí je právně neuskutečnitelným a tedy nicotným (§ 105 odst. 2 daňového řádu). S touto námitkou však městský soud nesouhlasí.

Podle § 101 odst. 2 daňového řádu rozhodnutí je vydané okamžikem, kdy byl učiněn úkon k jeho doručení; rozhodnutí, které se nedoručuje, je vydané okamžikem, kdy bylo podepsáno úřední osobou.

Podle § 102 odst. 1 písm. h) daňového řádu rozhodnutí obsahuje datum, kdy bylo rozhodnutí podepsáno.

Podle § 105 odst. 2 daňového řádu nicotné je rozhodnutí, pokud

- a) správce daně nebyl k jeho vydání vůbec věcně příslušný,
- b) trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo
- c) je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně.

Městský soud v nyní posuzované věci zjistil, že ve správním spise je založeno žalobou napadené rozhodnutí, na jehož poslední straně je doložka s uvedením „Platný podpis“, která obsahuje i datum podpisu, konkrétně uvádí „12. 5. 2014“, a následuje jméno oprávněné úřední osoby, která měla rozhodnutí podepsat. Originál rozhodnutí založený ve správním spise tedy údaj o datu obsahuje (obdobně tomu je i v případě vyjádření žalovaného k žalobě). Z tohoto důvodu městský soud konstatuje, že rozhodnutí bylo nejen elektronicky podepsáno, ale obsahuje i údaj o datu podpisu.

V případě doložky k elektronickému podpisu je dle městského soudu datum zřejmé již z tohoto podpisu, resp. doložky. Totožný závěr učinil i Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 11. 11. 2014, č.j. 46 Af 38/2012 – 129: *„Za situace, kdy je rozhodnutí správce daně podepisováno elektronicky (což citované ustanovení výslovně předpokládá), pak obsahuje doložka takového podpisu též datum, kdy bylo dané rozhodnutí podepsáno.“* A ve stejném duchu se vyjádřila i doktrína, viz například MATYÁŠOVÁ, Lenka. *Daňový řád: s komentářem a judikaturou: podle stavu k 1. 8. 2015*. 2. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2015. Komentátor. K § 102: *„Datum vydání rozhodnutí již není datum jeho podpisu, ale okamžik, kdy byl učiněn úkon k jeho doručení, tj. okamžik, kdy bylo rozhodnutí odesláno z finančního úřadu k poštovní přepravě. V případě uznávaného el. podpisu je datum patrné přímo z tohoto podpisu.“*

Pokud jde o tvrzení žalobce, že se případná náležitost – údaj o datu podpisu - dle žalobce ve skutečnosti nahrazená „grafickou značkou“ - nachází již mimo rozhodnutí a z textu nelze jednoznačně dovodit, o co se jedná, městský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že se v tomto případě jedná o součást rozhodnutí. Smysl této „grafické značky“ je v poskytnutí záruky o identifikaci oprávněné úřední osoby a autenticitě jejího rozhodnutí v určitém časovém okamžiku, který tak musí být považován za součást úkonu - rozhodnutí.

Pro úplnost městský soud doplňuje, že relevantní judikatura k chybějícím náležitostem rozhodnutí rovněž konstatovala, že případná absence náležitosti sama o sobě bez přistoupení dalších okolností nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí - viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, č.j. 7 As 169/2014-55, který se zabýval absencí podpisu.

Městský soud proto konstatuje, že námitka žalobce ohledně údajné absence základní náležitosti rozhodnutí způsobující jeho neplatnost, resp. nicotnost, je nedůvodná.

Ad 2) K námitce žalobce ohledně absence podstatné náležitosti rozhodnutí dle § 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu, kterou žalobce konkrétně spatřuje v neuvedení příslušného ustanovení hmotněprávního předpisu, resp. neuvedení konkrétního platného znění (nejasnost, jaké znění ZDPH bylo používáno), městský soud konstatuje, že ani s touto námitkou se neztotožnil.

Podle § 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu rozhodnutí obsahuje výrok s uvedením právního předpisu, podle něhož bylo rozhodováno, a jde-li o platební povinnost, také částku a číslo účtu příslušného poskytovatele platebních služeb, na který má být částka uhrazena.

Dle důvodové zprávy k tomuto ustanovení: „*Prostřednictvím taxativního výčtu jsou vymezeny v odst. 1 základní náležitosti rozhodnutí. Ve výroku na rozdíl od správního řádu není zapotřebí odkaz na konkrétní ustanovení zákonů, na jejichž základě je rozhodnutí vydáváno. Jedná se o tradici a věcně se jedná o četnost ustanovení, která se k výpočtu jedné částky využijí. Důsledné naplnění požadavku na citaci všech použitých ustanovení by vedlo k nepřehlednému výčtu procesních a hmotněprávních ustanovení. Která ustanovení budou ve výroku uvedena, návrh ponechává praxi v konkrétních případech s tím, že tato by měla ctít právo na právní pomoc zakotvené v čl. 37 odst. 2 Listiny.*“

K tomu obdobně viz i názory doktríny, například MATYÁŠOVÁ, Lenka. *Daňový řád: s komentářem a judikaturou: podle stavu k 1. 8. 2015*. 2. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2015. Komentátor. K § 102: „*Co se týká výroku rozhodnutí, nadále není vyžadováno uvedení konkrétního ustanovení použitých právních předpisů, přitom je třeba vyžadovat uvedení hmotněprávního a procesního předpisu, dle kterých je rozhodnutí vydáno (tzn. např. zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů a zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád), nikoli snad všech právních předpisů, kterých správce daně při posuzování věci použil (např. občanský zákoník, zákoník práce etc.), s argumentací v tomto směru se musí správce daně vypořádat v odůvodnění rozhodnutí.*“

Daňový řád, obdobně jako dříve zákon o správě daní a poplatků (§ 32 odst. 2), tedy uvedení konkrétního ustanovení nepožaduje, což byl navíc výslovný záměr zákonodárce. Stanoví tak pouze povinnost uvést právní předpisy, podle nichž bylo rozhodováno. Městský soud v této souvislosti odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č.j. 8 Afs 37/2013 – 39, dle kterého: „*Daňový řád stanoví pouze povinnost uvést právní předpis, podle kterého bylo rozhodováno, nikoli uvedení konkrétního ustanovení. Zákon tak činí z legitimních a z ústavního hlediska ještě akceptovatelných důvodů. V rozhodnutí v konkrétním případě se zpravidla aplikuje současně celá řada ustanovení daňových zákonů a ne vždy lze jednoznačně určit, které konkrétní ustanovení daného zákona je při aplikaci klíčové a tvoří jakýsi centrální bod, na němž je rozhodnutí postaveno. Při zachování všech ustanovení, která byla při vydávání rozhodnutí aplikována, by taková citace ztrácela svůj věcný význam, kterým je zajištění přezkoumatelnosti a srozumitelnosti rozhodnutí, neboť by mohla být citována podstatná část všech ustanovení daného zákona.*“ Vzhledem k výše uvedenému proto městský soud nesouhlasí s žalobcem ohledně neplatnosti rozhodnutí z důvodu nesplnění základní náležitosti pro rozhodnutí – řádného uvedení konkrétního ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodováno.

K nesrozumitelnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nejasnosti ohledně použitého znění ZDPH, konkrétně zda se jednalo o znění platné a účinné pro období únor až prosinec 2010, případně znění platné a účinné až v době vydání dodatečných platebních výměrů (červen 2012), městský soud obecně poznamenává, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí,

kteřá postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č.j. 2 Azs 47/2003-130). Dle městského soudu však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.

Městský soud souhlasí s žalobcem v tom smyslu, že znění ZDPH pravidelně doznává změn, období let 2010 – 2012 nevyjímaje. Zdejší soud proto musel posoudit, zda v dané věci skutečně došlo k aplikaci nesprávného znění ZDPH. Žalobce ve své žalobě srovnává jednotlivá znění právní úpravy a odvolává se na principy při uplatňování nároku na odpočet daně ve vztahu k § 73 odst. 1 ZDPH. V této souvislosti konkrétně žalovanému vytýká jednu jím použitou větu na str. 11 napadeného rozhodnutí, ze které dovozuje, že žalovaný použil pro rozhodování hmotněprávní předpis (jeho znění), který neplatil. Následně žalobce ve své replice obecně vytýká orgánům nevedení dokazování, zda zdanitelné plnění přijaté žalobcem od společnosti VIASAT SERVICE bylo použito pro uskutečnění ekonomické činnosti, resp. že nárok na odpočet měl být posuzován dle jiných kritérií, z čehož dovozuje postup dle nesprávného znění ZDPH.

S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2013, č.j. 1 Afs 24/2013 – 43, který ostatně ve svých podáních opakovaně uvádějí oba účastníci, by dle městského soudu v ideálním případě skutečně mělo být v rozhodnutí uvedeno, že bylo postupováno podle znění účinného pro příslušné zdaňovací období. Nicméně případný nedostatek v označení rozhodného znění ZDPH nemůže dle městského soudu bez dalšího ovlivnit zákonnost rozhodnutí. V tomto ohledu tentýž rozsudek Nejvyššího správního soudu konstatoval: *„Standardně je nutno vycházet z toho, že formulace používaná v rozhodnutích odkazující na aplikaci konkrétního zákona „ve znění pozdějších předpisů“ (jak uváděl správce daně) nebo „v rozhodném znění“ je dostatečná; a priori je nutno předpokládat použití správného znění zákona správním orgánem. Námitka aplikace nesprávného znění právního předpisu by tak mohla být na místě, pokud by z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu vyplývalo, že správní orgán materiálně postupoval podle nesprávného znění právního předpisu, tedy např. aplikoval odlišnou hypotézu právní normy, než jaké bylo její rozhodné znění.“*

V souladu s žalovaným i zdejší soud dále odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 19. 2. 2014, č.j. 59 Af 5/2012 – 108, ve kterém soud uvedl: *„Uvedení příslušného zákona s dodatkem „ve znění pozdějších předpisů“ je běžně používanou praxí, jež reflektuje zásadu, že hmotně právní nárok (tj. v posuzovaném případě nárok na odpočet daně a povinnost odvést daň) se posuzují dle příslušného zákona ve znění dalších novel platných v době vzniku daňové povinnosti, když případné otázky procesní, tedy např. skutečnost, že daň byla vyměřena až po nabytí účinnosti novely, nemohou mít na posouzení vztahu hmotně právního vliv.“*

Městský soud shledal, že ačkoli se v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 11) objevuje žalobcem namítaná formulace požadující pro nárok na odpočet daně splnění všech náležitostí daňového dokladu, žalobce ji toliko vytrhává z kontextu a nesprávně z ní dovozuje, že žalovaný na základě této formulace používá jiné znění ZDPH pro uplatňování nároku na odpočet. Ze souvisejícího textu na str. 10-11 odůvodnění, týkajících se právního „zázemí“ případu, však dle soudu vyplývá, že žalovaný vycházel ze správného znění. Věc posuzoval podle ZDPH ve znění platném do 1. 4. 2011, tj. v období, do kterého spadá vznik daňové povinnosti. Dle soudu nevycházel z právní úpravy platné v době vydání napadeného rozhodnutí. Soud proto nepřisvědčil argumentaci žalobce, že správce daně, resp. žalovaný vycházely při svém rozhodování z chybného znění ZDPH. Městský soud po posouzení došel

k závěru, že *materiálně* bylo postupováno podle správného znění právního předpisu. Pokud jde o nevedení dokazování v žalobcem uváděných souvislostech, žalovaný se s tímto vypořádal dostatečně (viz str. 36 napadeného rozhodnutí), přičemž městský soud neshledal, že by bylo možné z tohoto usuzovat na nesprávné použití znění ZDPH, jak se domnívá žalobce.

Ad 3) Dále byly podle žalobce nezákonně použity důkazy z jiných daňových řízení (protokoly o ústním jednání s jednatelem společnosti VIASAT SERVICE s.r.o.), což se žalovaný snažil dodatečně zhojit dodatečným provedením výpovědi této osoby v rámci doplnění odvolacího řízení. Argumentace žalovaného však nadále vychází z původních výpovědí z jiného daňového řízení. Žalobce dále nebyl seznámen s některými důkazy a bylo porušeno jeho právo na dvojinstanční projednání věci.

Podle § 93 odst. 2 daňového řádu za podmínek podle odstavce 1 lze jako důkazní prostředky použít i veškeré podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci, které byly získány pro jimi vedená řízení, jakož i podklady převzaté z jiných daňových řízení nebo získané při správě daní jiných daňových subjektů.

Podle § 93 odst. 3 daňového řádu je-li podkladem předaným podle odstavce 2 protokol o svědecké výpovědi, správce daně na návrh daňového subjektu provede svědeckou výpověď v rámci daňového řízení o této daňové povinnosti.

Podle § 115 odst. 1 a 2 daňového řádu v rámci odvolacího řízení může odvolací orgán provádět dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení, anebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně, který napadené rozhodnutí vydal, se stanovením přiměřené lhůty. Provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.

K námitce žalobce městský soud uvádí, že žalovaný, jakožto odvolací orgán, je v rámci daňového řízení nadán pravomocí provádět dokazování, a to v plné šíři jak po stránce meritorní (tedy doplňování podkladů pro rozhodnutí), tak i po stránce procesní (odstraňování vad řízení) - srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2014, č. j. 7 Afs 142/2014-28, dle kterého: "*V daňovém řízení se neuplatní zásada koncentrace ani zákaz reformacio in peius a odvolací orgán tak může doplnit v podstatě jakékoliv důkazy nebo pomůcky, pokud tak uzná za vhodné, a pokud tak učiní v mezích zákonných omezení.*"

Odvolací orgán tedy musí mít v tomto ohledu i pravomoc napravovat pochybení a může ve značném rozsahu zapojovat v odvolacím řízení i prvostupňový orgán. Současně má před vydáním rozhodnutí povinnost seznámit odvolatele se všemi podklady rozhodnutí včetně uvedení důsledků, které z nich odvolací orgán vyvozuje. Odvolací orgán tak odvolateli musí umožnit, aby se ke všem těmto skutečnostem ve stanovené lhůtě vyjádřil, případně navrhl provedení nových důkazních prostředků. Jinými slovy jakmile odvolací orgán provádí dokazování, je jeho povinností seznámit odvolatele s jeho výsledky.

Ve vztahu k dokazování a zásadě dvojinstančnosti Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Doplnění řízení ani dokazování provedené v rámci odvolacího řízení nelze považovat za nepřijatelné, ani s ohledem na zásadu dvojinstančnosti. Tato zásada znamená, že řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), že tedy řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu, nikoliv, že každý závěr musí být vždy vysloven jednou instancí a vždy prověřen a akceptován instancí vyšší. Dvojinstančnost totiž zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

v řízení před prvním stupněm... Jestliže zákon umožňuje odvolacímu orgánu změnit rozhodnutí správce daně prvního stupně, a to i v neprospěch odvolatele, je tím zásada dvojinstančnosti do určité míry prolomena. To však plyne přímo ze zákona. Tato zásada není absolutní a neznamená, že po druhém stupni řízení nastupuje řádné opravné řízení ve stupni dalším, vyšším. Nelze ani dovodit, že by takovým postupem byl narušen požadavek na předvídatelnost odvolacího rozhodnutí.“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č.j. 8 Afs 15/2007 – 75).

Městský soud v posuzované věci ze spisového materiálu zjistil, že v souladu se zákonem bylo přistoupeno na základě námitek žalobce k provedení všech navrhovaných svědeckých výpovědí, včetně výpovědi jednatele společnosti VIASAT SERVICE s.r.o. Žalobci tedy bylo vyhověno a svědci byli standardním způsobem vyslechnuti, přičemž žalobce měl možnost klást svědkům otázky, čehož využil. Městský soud proto neshledal, že by žalovaný v této souvislosti jakkoli postupoval v rozporu se zákonem, přičemž dle jeho názoru neobstojí ani tvrzení žalobce ohledně opírání se o původní skutečnosti, neboť provedené výpovědi, tj. zejména výpověď domnělého jednatele společnosti VIASAT SERVICE s.r.o., byly dle městského soudu způsobilé poskytnout žalovanému důvodná zjištění pro jeho závěry.

Městský soud rovněž nesouhlasí s tvrzením žalobce, že nebyl seznámen s výsledky dožádání od místně příslušného správce daně a s odpovědí od společnosti RaiffeisenBank, týkající se informací k účtu, na který byly hrazeny žalobcem poskytnuté reklamní služby. Soud považuje za potřebné poukázat na to, že žalobce v žalobě neuvádí žádné konkrétní zprávy dožádaného správce daně, jeho tvrzení zůstává v obecné rovině. Dále je třeba uvést, že součástí spisového materiálu je řada výzev žalovaného, mimo jiné i výzva č.j. 2373/14/5000-14306-607102, ve které jsou zejména na str. 7 skutečnosti doplněné v rámci řízení uvedeny a popsány. Konkrétně se jedná právě o zjištění z odpovědi společnosti RaiffeisenBank a zjištění z podkladů od zástupce společnosti AWISO. S těmito se mohl žalobce seznámit a vyjádřit se, což ostatně i učinil; na tuto výzvu totiž následně reagoval žalobce svým vyjádřením ze dne 11. 3. 2014. Žalobce proto nemůže nyní namítat, že se skutečnostmi nebyl seznámen. Městský soud nesouhlasí ani s tím, že by bylo porušeno právo žalobce na dvojinstančnost řízení. Tvrzení žalobce proto městský soud posoudil pouze jako nedůvodné, neboť žalobce byl v posuzované věci řádně s výsledky dožádání seznámen a jak bylo uvedeno shora, provedené doplnění byl žalovaný jako odvolací orgán oprávněn provést.

Městský soud se tak neztotožnil ani s touto žalobní námitkou.

Ad 4) Podle žalobce žalovaný a Finanční úřad v rozporu se zákonem přenesli důkazní břemeno, žalovaný kvalifikovaným důvodem nezpochybnil daňové doklady, žalovaným nebylo provedeno dokazování ohledně použití plnění pro uskutečnění ekonomické činnosti (navýšení tržeb), nebyly předloženy žádné důkazy ani prokázána existence objektivních skutečností, že žalobce mohl a měl vědět, že jde o součást podvodu.

K tomu městský soud uvádí, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí (str. 30-31 + str. 36-37) podrobně i s odkazem na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu vyjádřil k otázce důkazního břemene. Rovněž uvedl a vysvětlil žalobci, že sice unesl prvotní důkazní břemeno (předložení evidence a daňových dokladů), nicméně formální bezvadnost v tomto případě nepostačovala pro uznání nároku na odpočet daně s ohledem na současně zjištěné závažné a důvodné pochybnosti.

Městský soud v této souvislosti rovněž odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, za všechna rozhodnutí konkrétně například rozsudek ze dne 19. 1. 2017, č.j. 1 Afs 87/2016 – 45, ve kterém soud současně svou judikaturu rekapituluje: „*Ve vztahu k dani z přidané hodnoty Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že ani doklady se všemi*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

požadovanými náležitostmi nemusí být dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění opravdu došlo (rozsudek ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 Afs 10/2010 - 71). Aby mohla být daňovému dokladu přisouzena důkazní hodnota ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o DPH, musí odrážet i faktickou stránku věci, tj. přijetí zdanitelného plnění. Daňový subjekt musí prokázat nejenom to, že k uskutečnění plnění opravdu došlo, ale i to, zda toto plnění uskutečnila osoba (plátce daně), která je jako poskytovatel plnění uvedena v dokladu, který daňový subjekt k prokázání svého tvrzení předkládá (rozsudek ze dne 30. 8. 2005, čj. 5 Afs 188/2004 - 63). Pokud správci daně vzniknou pochybnosti ohledně správnosti určitého daňového dokladu, resp. pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění, daňový doklad shora uvedenou důkazní hodnotu ztrácí a nárok na odpočet daně je třeba prokázat jinými způsoby předvídanými daňovým řádem (výše uvedený rozsudek čj. 1 Afs 10/2010 - 71).“ Jinými slovy nejsou rozhodné jen formální náležitosti daňového dokladu, ale rovněž stav faktický, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění.

Městský soud v tomto ohledu s přihlédnutím k judikatuře nemůže žalovanému nic vytknout a zcela se s ním ztotožňuje. Žalovaný poté, co došel k jinému právnímu hodnocení, konstatoval formální bezvadnost dokladů. Na základě prvotní informace (zrušení registrace společnosti VIASAT SERVICE s.r.o.) však v rámci řízení zjistil zároveň celou řadu pochybností ohledně samotného uskutečnění plnění. Tyto pochybnosti dle městského soudu žalobci jasně předestřel a městský soud je shodně s žalovaným považuje za dostatečné. Z tohoto důvodu bylo možné na jejich základě důvodně pochybovat ohledně faktického uskutečnění plnění, a to i přes formálně bezvadné doklady. Současně, jak již městský soud uvedl výše v bodu Ad 2), zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. To však není případ napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o tvrzení, že žalovaný neprovedl dokazování ve vztahu k použití plnění pro uskutečnění ekonomické činnosti (navýšení tržeb), městský soud odkazuje na str. 36 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné žalovaný žalobci vysvětlil, že skutečnosti týkající se navýšení tržeb neměly vliv na jeho hodnocení. Důvodem neuznání uplatněného nároku na odpočet bylo to, že reklamní práce fakticky neprovedla deklarovaná osoba, o čemž odvolatel mohl nebo měl vědět. Městský soud neshledal, že by žalovaný v tomto jakkoli postupoval v rozporu se zákonem.

K tvrzení ohledně nedoložení a neprokázání existence objektivních skutečností, resp. účasti na daňovém podvodu, městský soud uvádí, že povinností správce daně, potažmo žalovaného bylo prokázat existenci daňového podvodu a dále nalezení a prokázání skutečností, ze kterých by vyplynulo, že žalobce o svém zapojení do podvodu minimálně věděl, nebo mohl a měl vědět. Žalovaný našel celkem 14 skutečností, viz výše, jednotlivě je podrobně popsal v napadeném rozhodnutí (str. 19-26), přičemž se opíral zejména o svědecké výpovědi a podklady poskytnuté na základě součinnosti. Následně učinil závěr, že tyto skutečnosti, přestože žádná sama o sobě nepředstavuje nezákonné jednání, ve svém souhrnu prokazují, že došlo k podvodu. Pouze část těchto skutečností měla rovněž dokládat, že žalobce o podvodu minimálně vědět mohl a měl.

Městský soud shledal, že žalovaný v této souvislosti postavil svůj závěr na odpovídajících skutkových okolnostech, svůj závěr dostatečně prokázal, a postupoval zcela v intencích judikatury, viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2013, čj. 5 Afs 83/2012-46: „Lze odkázat např. též na rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 10. 2010, čj. 9 Afs 18/2010-227, ve kterém se mimo jiné uvádí: „Povinností správních orgánů z hlediska posouzení nároku na odpočet daně je posouzení všech objektivních okolností vykázané transakce a i v případě, že k neodvedení daně na určitém článku řetězce dojde, neodmítnout

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

nárok na odpočet tomu, kdo v dobré víře získá nějaké zboží, přičemž o podvodu neví a ani vědět nemohl. Při tomto posuzování mají být vzaty v úvahu vždy právní, obchodní a osobní vazby mezi zúčastněnými subjekty.“ Dále rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č.j. 6 Afs 130/2014: „Závěr o tom, že plátce DPH věděl či měl a mohl vědět, že se účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, zpravidla vyžaduje komplexní analýzu konkrétních podezřelých skutečností a posouzení jejich vzájemných souvislostí. Jen pokud z takové analýzy plyne, že podezřelé skutečnosti nejsou nahodilé, navzájem izolované a dobře vysvětlitelné i jinak než účastí plátce daně na podvodu na DPH, nýbrž naopak propojené a svými souvislostmi a charakterem vzájemného propojení výrazně zesilující podezření a minimalizující pravděpodobnost toho, že plátce daně jednal poctivě, lze uvedený závěr učinit.“

S ohledem na vše výše uvedené proto městský soud nepřisvědčil ani této námitce.

Ad 5) Daňové řízení bylo údajně vedeno jednostranně a účelově – žalovaný se nevypořádal s námitkou o účelovém postupu a novými zjištěními, s rozpory a věrohodností svědka J. N., s prověřením skutečností ohledně vztahu J. P. ke společnosti VIASAT SERVICE.

V této souvislosti městský soud jednak konstatuje, že pokud se žalovaný nevyjádřil k určitým dílčím odvolacím námitkám, není to bez dalšího důvod nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí, protože povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, čímž se s námitkami účastníka řízení-minimálně implicitně - vypořádá. Absence výslovné odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) tak bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Zejména u velmi obsáhlých podání by tento přístup vedl až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13). Zpravidla proto postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, je akceptovatelná i odpověď implicitní.

Městský soud přitom ze správního spisu zjistil, že se žalovaný v rozporu s tím, co tvrdí žalobce se specifikovanými námitkami postupně vypořádával, viz zejména str. 28 a 29 (nová zjištění a účelovost postupu), str. 32, 33, 45 a 46 (rozpory a výpověď J. N.), str. 41 (vztah J. P.) napadeného rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí je podle soudu dostatečně zřejmé, jak a proč o té které námitce žalovaný rozhodl. Napadené rozhodnutí proto není v této části nepřezkoumatelné. Městský soud se proto ztotožňuje se žalovaným, že se s námitkami žalobce vypořádal. Námitka není důvodná.

Ad 6) Podle žalobce objektivní skutečnosti uváděné žalovaným nemohou být podkladem k závěru, že žalobce měl a mohl vědět, že společnost VIASAT SERVICE s.r.o. jednala podvodně, k čemuž uvádí příklady takových okolností, které žalovaný neodůvodnil.

Jak uvedl městský soud výše, povinností správce daně, resp. žalovaného bylo prokázat existenci daňového podvodu a dále nalezení a prokázání takových skutečností, ze kterých by vyplynulo, že žalobce o svém zapojení do podvodu mohl a měl vědět. Žalovaný uvedl celkem 14 skutečností, na základě kterých učinil závěr, že tyto, prokazují, že vytýkané jednání je zasaženo podvodem. Nicméně pouze část z nich (č. 6, 9, 12, 13, 14) následně mělo dokládat,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

že žalobce o podvodném jednání vědět mohl a měl, což žalovaný výslovně uvedl (viz str. 25 napadeného rozhodnutí). Konkrétně se jednalo o následující skutečnosti:

- žalobce uzavřel smlouvu o reklamní kampani se společností VIASAT SERVICE s.r.o., kterou neznal, s jednatelem se nikdy nesetkal, mimo běžnou obchodní praxi si však vyžádal její plnou moc k zastupování při registraci k DPH;
- rozpor ve výpovědích jednatele a osoby, která měla na základě domnělého zmocnění jednat za společnost VIASAT SERVICE s.r.o. při uzavírání rámcové smlouvy o reklamní kampani;
- osoba domněle zmocněná k registraci k DPH je bývalým advokátem vyškrtnutým ze seznamu, žalobce si však po získání plné moci k této osobě žádné informace o ní nezjišťoval, a to ani u jednatele společnosti, ani z veřejných zdrojů;
- DVD s reklamou jsou téměř identická;
- žalobce se v rámci obchodních vztahů nechoval jako řádný hospodář (jednatele společnosti nikdy neviděl, nejednal s ním, zmocnění další osoby neověřoval).

Nikoli tedy všechny zjištěné skutečnosti se váží k tomu, že žalobce vědět mohl a měl.

Vztaženo k žalobní námitce ne všechny příklady, které uvádí žalobce, jsou tedy skutečnostmi, které dle žalovaného svědčí o tom, že žalobce mohl a měl vědět o podvodu. Dle městského soudu žalobce nesprávně směřuje skutečnosti týkající se existence samotného podvodu se skutečnostmi týkající se toho, že žalobce mohl a měl vědět o podvodném jednání. Jestliže v této souvislosti, myšleno ke skutečnostem týkajícím se samotné existence podvodného jednání (zpětné zrušení registrace k DPH, úhrada daňových dokladů na bankovní účet společnosti VIASAT SERVICE s.r.o. a převádění úhrad na další účet), žalobce konkrétně namítá neodůvodněnost tvrzení žalovaného, že žalobce „mohl a měl vědět“, nezbyvá městskému soudu než uvést, že tyto skutečnosti žalovaný neuváděl jako skutečnosti, které svědčí o tom, že žalovaný „vědět mohl a měl“ o podvodném jednání (viz zdůvodnění jednotlivých skutečností v napadeném rozhodnutí str. 36-37, 46). Jednalo se totiž o skutečnosti prokazující existenci samotného podvodného jednání.

V obdobném duchu je nutné přistupovat k objektivní skutečnosti týkající se plné moci k registraci společnosti VIASAT SERVICE s.r.o. k DPH pro další osobu, vyškrtnutého advokáta, a její roli při zastupování společnosti VIASAT SERVICE s.r.o. V napadeném rozhodnutí (viz str. 24) správce daně, resp. žalovaný k tíži žalobce toliko uvádí, že si nezjistil další informace o této osobě, která na základě zmocnění provedla registraci společnosti VIASAT SERVICE s.r.o., že se na tuto osobu žalobce ani neinformoval přímo u jednatele společnosti VIASAT SERVICE s.r.o., případně z obecných zdrojů nezjistil, že se jedná o osobu bývalého advokáta vyškrtnutého ze seznamu. To za situace, kdy samotnou společnost neznal, s jejímž jednatelem nikdy nejednal, plnou moc si nikdy neověřil. Pokud tedy žalobce namítá, že nelze nedostatek obezřetnosti dovozovat z neověření si vyškrtnutí ze seznamu advokátů, městský soud musí konstatovat, že toto samo o sobě nebylo podstatné pro závěr, zda žalobce vědět měl a mohl o podvodném jednání. Jádro této skutečnosti „vědět měl a mohl“ spočívalo v absenci jakéhokoli obecného informování se na tuto osobu, na základě čehož by pak žalobce disponoval veřejně dostupnými a veskrze negativními informacemi k této osobě.

K samotnému obstarání plné moci k registraci společnosti VIASAT SERVICE s.r.o. k DPH ze strany žalobce, konkrétně k rozporovanému časovému okamžiku jejího obstarání, městský soud ze správního spisu zjistil, že ve vyjádření k výsledku kontrolního zjištění ze dne 24. 5. 2012 žalobce výslovně na str. 2 uvedl: „*Kontrolovaná společnost postupovala při obchodních transakcích se společností VIASAT s péčí řádného hospodáře a v době přijetí zdanitelných*

plnění řádně ověřovala, zda společnost dodavatele je plátcem daně z přidané hodnoty. Za tímto účelem si mimo jiné vyžádala kopii osvědčení o registraci k dani a dále kopii plné moci, již jednatel uvedené společnosti zmocnil JUDr. U. k zastupování společnosti při její registraci k dani.“ Pokud tedy žalobce namítá, že předmětnou plnou moc získal až v návaznosti na nabytí právní moci zpětného zrušení registrace k DPH společnosti VIASAT SERVICE s.r.o., konkrétně 8. 11. 2011, je toto v rozporu s tím, co sám uvedl v průběhu řízení (srov. argumentace žalovaného na str. 44 napadeného rozhodnutí), přičemž tento rozpor žalobce nijak racionálně nevysvětlil, když pouze zopakoval tvrzení z odvolání. Městský soud proto považuje uvedené tvrzení žalobce za účelové. Ani této námitce tedy soud nepřisvědčil.

Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24.01.2018

JUDr. Karla Chábová, v.r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.